

Sygn. akt I PK 243/04

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa R. B.
przeciwko Ma. W.-K. i B. K. - wspólnikom spółki cywilnej - Sprzedaż Pieczywa i
Artykułów Spożywczych w K.
o ustalenie, ekwiwalent za urlop, ekwiwalent za pranie odzieży, świadczenie
urlopowe, wynagrodzenie, zwrot kosztów badań,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. akt IX Pa ../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

R. B. zaskarżyła kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 1 kwietnia 2004 r., IX Pa ../03, oddalający apelację strony skarżącej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 10 lipca 2003 r., VII P ../02, oddalającego powództwo o ustalenie stosunku pracy. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 22 § 1 k.p., art. 22 § 1¹ k.p. i art. 22 § 1² k.p.- poprzez wyrażenie poglądu, że „łącząca strony umowa nie nosiła istotnych cech umowy o pracę”, art. 56 k.c., art. 58 k.c., art. 60 k.c. i art. 65 k.c. w

związku z art. 300 k.p. – poprzez przyjęcie, że „strony zawarły umowę zlecenia w sytuacji kiedy faktycznie doszło do zawarcia umowy o pracę”, a także naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 k.p.c. – poprzez „sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I i II instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego” i przyjęcie stanowiska, że „z uwagi na bliską więź łączącą Powódkę z Pozwaną W., brak było widocznego podporządkowania jaki powinien wystąpić pomiędzy pracownikiem a pracodawcą, jak i innych cech charakterystycznych dla stosunku pracy”, oraz nierozważenie całokształtu materiału dowodowego, błędy logiczne „w przedstawionym rozumowaniu” i sprzeczność zaprezentowanej przez Sąd oceny z zasadami doświadczenia życiowego, jej pełnomocnik wniósł o „uchylenie wyroku w całości, a także uchylenie w całości poprzedzający go wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...] i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania” oraz o „zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego”. Jego zdaniem, rozpoznanie kasacji jest uzasadnione koniecznością wykładni przepisów prawnych „budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów” oraz występowaniem istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie „a) Czy bliska więź przyjaźni łącząca Pracodawcę i pracownika ma wpływ na ocenę istnienia lub nie istnienia podporządkowania pomiędzy pracodawcą i pracownikiem b) Ustalenia czy w sytuacji kiedy u pracodawcy (Zleceniodawcy) występuje harmonogram pracy (sporządzony przez pracodawcę lub sporządzany przez Pracowników lub usługobiorców a przekazywany do pracodawcy do akceptacji) określający godziny rozpoczynania pracy (świadczenia usługi) oraz godziny kończenia pracy, jak i zmiany na które ma stawiać się pracownik (usługobiorca) można uznać, że pracownik (usługobiorca) mają daleko idącą niezależność w ustalaniu sposobu i czasu pracy, czy jest to czas wyznaczony przez pracodawcę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem sporu między stronami procesowymi była kwestia oceny czy zawarta przez nie umowa stanowiła umowę o pracę, czy też umowę o charakterze cywilnoprawnym. Powołany w kasacji art. 22 k.p., określający typologiczne cechy stosunku pracy, a także przepisy Kodeksu cywilnego – art. 56, art. 58, art. 60 i art. 65 – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i - przede wszystkim - w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie budzą one wątpliwości interpretacyjnych i, wbrew odmiennemu stanowisku pełnomocnika skarżącej, nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zagadnienia sformułowane w kasacji na uzasadnienie jej rozpoznania nie stanowią istotnego problemu prawnego, którego rozstrzygnięcie wymagałoby interwencji Sądu Najwyższego.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.